

חיבוק הנדון

ימצא אפילו נימוק אחד.

לא, אין לשיטה הזאת אפילו מעלה דמוקרטית אחת במציאות של מדינת ישראל, בה שולטים הדינזאורים המפלגתיים ואוכלים כל חלקה טובה. לא יהיו אלה בחירות אישיות למעשה. בשיטה זו, כמו בשיטה הנוכחית, ייקבעו המועמדים על ידי מרכזי המפלגות. לבחור לא תהיה כל השפעה על כך.

הדבר גם לא יבטיח ייצוג איזורי. תיחום איזורי-הבחירות ייקבע על ידי הדינזאורים עצמם. הם ידאגו לכך ששום ריכוז של עולים חדשים, או של ערבים, לא יוכל להכתיב למפלגה את קביעת המועמדים. חיטול השפעתה של קבוצת-החץ הדתית? חלילה. העסקים הדתיים ישמרו על שלהם, הן בשל ריכוז בוחרים באיזורים מסוימים, הן בעזרת התקשרות מוקדמת עם מע"א או גח"ל בכל מקום.

אם כן, מה ישתנה? המע"א, שאין לו רוב בעם, יקבל 80 או 90 מקומות בכנסת שתיבחר על-פי שיטה זו.

השאר יישאר לדינזאור ימני-דתי, שיהיה דומה לדינזאור השולט כמו שתי שלוליות של מים מצחינים.

תחוסלנה המפלגות הקטנות. מפ"ם הורחבת עלתה לעבר המע"א, תקבל בעיטה שתכניס אותה לתוכו. ל"ע, המרכז החופשי, הקומוניסטים למיניהם — ייעלמו כלא היו. ובעיקר: שום כוח חדש, שום השקפה חדשה, שום משבירוח צעיר ורענן לא יוכל עוד להגיע לכנסת.

זהו עיקרה של השיטה, וזוהי כוונתה המרכזית.

מדוע? גורם נון-קונפורמיסטי חדש, ה"מתייצב" בפעם הראשונה לבחירות, יכול במאמץ עילאי לקבל ברחבי הארץ 15 אלף קולות. את זאת כבר הוכחנו. אבל כוח כזה לא יקבל לעולם 25% של הקולות במקום אחד.

במילים אחרות: השיטה של דוב יוסף קובעת אחוזי-הסימה של 25%. זוהי מטרתה. כל השאר אי-נו אלא אחיות-עניינים.

וזהו הצעה של הפיכה. היא באה לתת לכנופיית עסקנים, התולשים עתה על מיעוט בעם, שילטון דיקטטורי. היא באה לחסל את כל הכוחות החדשים, בשעה שהארץ כולה זועקת לשינוי ולחילופי משמרות. היא באה להנציח את שילטון הזקנים ויורשיהם המזדקנים.

זהו חיבוק של דוב יוסף לדמוקרטיה.

אם תצליח הפיכה זו, יקדישו להבא כל הכוחות הטובים, הדינאמיים, החדשניים, הרעניים בציבור את כוחם למטרה אחת ויחידה: הפלת המישטר בכוח; החרבת הכנסת המסורסת, שלא תהיה או אלא משרת בזוי של השילטון; הפעלת אופוזיציה חזקה פרלמנטאריה מעל לבאריקדות ובמחתרות.

אבל קודם כל יהיה זה חיבוק של דוב — למע"א.

דוב יוסף הנחיל למפא"י תבוסה ב-1951, כאשר קם העם נגד עריצות-הצנע שלו. הוא הנחיל למערך ביזיון ב-1965, כאשר התקומם העם נגד חוקי-לשון-הרע שלו והניחיל ניצחון חסר-תקדים לכוח חדש. כל זה כאין וכאפס לעומת הביזיון שנחיל למע"א ב-1969, כא"י שר תלך לבחירות תחת דגל המ"י זימה חדשה של דוב יוסף.

יש לשיטה רק מיגרעת אחת: אין היא מעניקה כיום לבוחרים השפעה ישירה על הרכב רשימות המועמדים. עשרות אנשים, שאיש אינו רוצה בהם, שהציבור איש להם או אף שונא אותם, מגיעים לכנסת. השיטה הנגדית היא זו הנהוגה בבריטניה. יש לה כמה מיגרעות בולטות ביותר:

● רק הקולות הניתנים למועמד הרוב, בכל איזור, זוכים בייצוג. 45% מכל האזרחים — ולעיתים אף 55% — פשוט אינם זוכים בשום ייצוג. למעשה, נשללת מהם זכות-הבחירה.

● שום מיעוט קטן אינו יכול להגיע לפרלמנט. מכיוון שכל דעה חדשה מתחילה בהכרח כדעת מיעוט קטן, אין שום כוח

מדוע פרצה מהפכת הסטודנטים הגרמניים?

הגורם המידי היה נסיון-ההתנקשות בחיי רווי דוססקה. "רווי האדום" הפך למנהיג הסטודנטים הגרמניים הודות לתורה שהוא דוגל בה, תורת ה"אופוזיציה החוץ-פרלמנטארי".

מדוע "חוקי-פרלמנטאריה"? אם נפשיט את התורה ממחלציה התיאורייתיים, נגלה את מקורה המעשי הפשוט: בגרמניה המערבית, בה הולך הנאציזם המחודש מחיל אל חיל, אין כל אפשרות לשוחרר השינוי ולכוחות החדשים של הצעיר הצעיר — להגיע אל הפרלמנט.

על-ידי שיטה מחוכמת של אחיזת-הסימה, במסווה של שיטה איזורי-

דיקטטור הקטן חזר. איש השררה המשתחצת, איש הביזיונות, שוב הרים את ראשו ואת קולו הדקיק.

דוב יוסף — האיש שניטה להעתיק לישראל את הגישות והשיטות של מושל-מחוז קולוניאלי אנגלי.

דוב יוסף — שאיש שניצח על הביזיון של ה"צנע", שרצה לכפות עלינו רהיטם "לכל" ודגיפילה, שהחליט לקבוע מה נאכל ומה נלבש.

דוב יוסף — האיש שניסה להחזיר את כ"גוריון לשלטון על-ידי חיודש העסקי-הביש והמשך הוויכוח האידיאלי על מסקנות שיב"ע-השרים.

דוב יוסף — האיש שרצה לרצוח את חופש-העיתונות באמצעות חוקי-לשון-הרע, אותו דרקון שערפנו את ראשו במערכת-הבחירות האחרונה.

דוב יוסף — שם שקיוונו כי נשכח לנצח.

ולא סתם חזר — אלא חזר כאותם הבורי-בונים, "שלא שכחו כלום ולא למדו כלום". דוב יוסף חזר כראש ועדת המע"א, ש"החליטה השבוע על שינוי שיטת-הבחירות. שינוי העלול לשנות את ישראל עד ללא-הכרה.

כי ההצעה היא, פשוטו כמשמעו: הפיכה.

הפיכה גוליסטית ללא דהגול, הפיכה לחיסול הדמוקרטיה הפרלמנטאריה.

הפיכה שמטרתה: דיקטטורה של מפלגה אחת.

וכל זה בהסוואה התמימה, הסכנית-כביכול, של תיקון שיטת-הבחירות.

ש חוצפה עילאית בפירסום הצעה כזאת דווקא ביולי 1968.

חוצפה ששום אדם מלבד דוב יוסף לא היה מסוגל לה.

כי זה עתה היו אזרחי-ישראל עדים לשתי תופעות הרת-גורל, שהחרידו את האנושות כולה: הבחירות האחרונות בצרפת, ומהפכת-הסטודנטים שקדמה לה.

הבחירות הצרפתיות היו אזוריות. על-פי שיטה מחוכמת שהומצאה ונתפרה במיוחד למען צרכיו הרודניים של דה-גול.

תוצאות הבחירות הוכיחו גם לגדולי-הכסילים, כי שיטה זו גורמת לעיוות זדוני של רצון-העם.

ולראייה: המחנה הגוליסטי, שזכה רק במיעוט קולות הציבור (46.39%) זכה ברוב עצום של 73.6% בבית-הנבחרים.

זאת אומרת: קולו של גוליסט היה שווה פי שניים יותר מזה של אזרח רגיל.

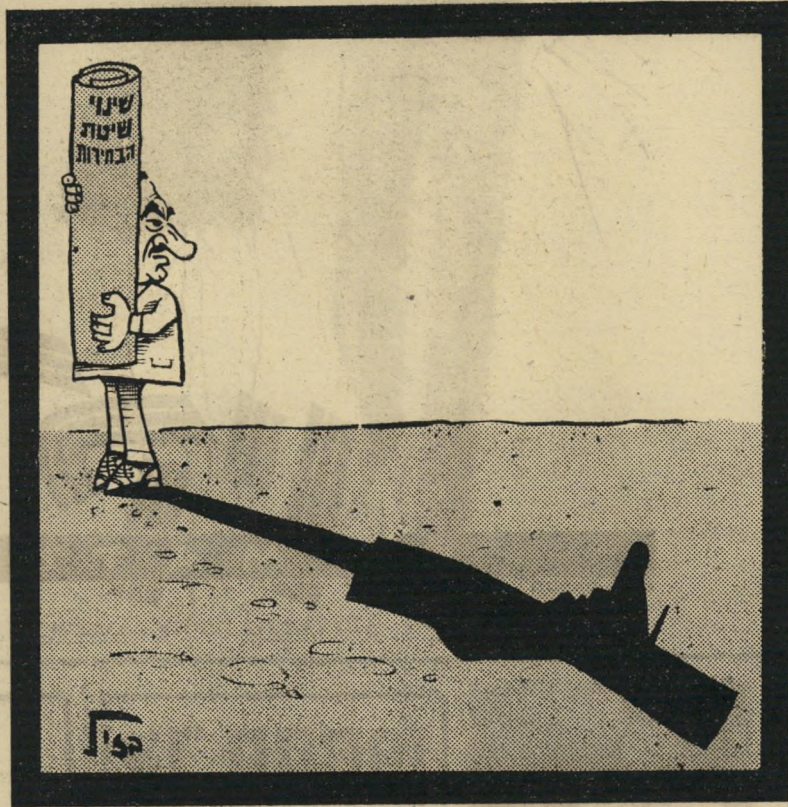
הפרדאציה של השמאל, שקיבלה 21.25% של הקולות, זכתה רק ב-11.6% מן המקומות בבית-הנבחרים!

משמע: קולו של איש שמאלי היה שווה כמחצית קולו של אזרח רגיל, כרבע מקולו של גוליסט.

ואילו המפלגה הקומוניסטית, האדירה, שזכתה בכל קול חמישי בבחירות, זכתה רק באחד מכל 15 מקומות בבית-הנבחרים.

משמע: קולו של קומוניסט היה שווה רק שישית מקול גוליסט.

בבחירות בצרפת באו בעיקבות מהפכת-הסטודנטים, שעברה על צרפת כרעש-אדמה. היא הגיעה לשם מגרמניה. לא זה בלבד שמנהיגה הבולט ביותר היה יהודי-גרמני, אלא שהסטודנטים הגרמניים נתנו במהפכתם את האות לאירופה המערבית כולה, שגעשה ותססה במשך שבועות רבים.

רית, נחשמה בגרמניה לחלוטין דרכו של כל כוח חדש לזכות ב"נציגות בבית-הנבחרים, להטיף שם לדעותיו.

מי שרוצה להקים אופוזיציה אמיתית בגרמניה, אינו יכול לשאת את עינו אל הפרלמנט.

הוא נאלץ לשאת את עינו אל חורבן הפרלמנט.

ה מציעים לנו היה דוב יוסף ושות'?

איוו שיטה מחוכמת יצאה מתחת-ל-ידיהם?

כיום נהוגה בארץ השיטה הארצית-היתית. מעלותיה של שיטה זו בולטות ביותר:

● זוהי השיטה היחידה המבטיחה שיוויון מוחלט. לכל קול יש אותו מישקל כמו לכל קול אחר.

● כימעט אף קול אינו אובד.

● זוהי שיטה המאפשרת את עלייתם של כוחות חדשים. השקפה חדשה, המצליחה במאמץ עילאי לזכות, במכה הראשונה, ב"מיכה של אחוז אחד של האוכלוסיה — יכולה להישמע מעל דוכן-הכנסת.